

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชะชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๖/๒๕๔๖

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๔๗๑๗/๒๕๔๓ ของ ศาลฎีกา เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ (จำสืบเอก สราวุฒิ ชาราช) ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๔๗๑๗/๒๕๔๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ หรือไม่

ข้อเท็จจริง สรุปว่า พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด กองคดียาเสพติด กอง ๓ เป็นโจทก์ฟ้อง จำสืบเอก สราวุฒิ ชาราช ที่ ๑ ผู้ร้อง และพลทหารชง โหมงอ่วม ที่ ๔ ซึ่งเป็นข้าราชการโดยรับราชการทหารประจำการอยู่ที่กรมทหารช่างที่ ๑ รักษาพระองค์จังหวัดราชบุรี ร่วมกับ นายก้องเกียรติ เจียรนนท์ ที่ ๒ และนางกนกวรรณ ชาราช ที่ ๓ ซึ่งเป็นพลเรือนกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยร่วมกันผลิตและมีไว้ในความครอบครองซึ่งเมทแอมเฟตามีนอันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ ในประเภท ๒ เพื่อขายโดยไม่ได้รับอนุญาตและเกินปริมาณที่รัฐมนตรีกำหนดเป็นจำเลยต่อศาลอาญา ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ๗ ระหว่างการพิจารณา ของศาลอาญา จำเลยที่ ๒ ถึงแก่ความตาย ศาลอาญาพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ผู้ร้อง และจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นข้าราชการ มีความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ๗ ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิด ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ จำคุกคนละ ๓๐ ปี ยกฟ้อง จำเลยที่ ๓

จำเลยที่ ๑ ผู้ร้อง และจำเลยที่ ๔ อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลอาญา โดยอุทธรณ์ด้วยว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ที่ให้เพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่เป็นข้าราชการ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ จำเลยที่ ๑ ผู้ร้อง และจำเลยที่ ๔ แม้จะเป็นข้าราชการทหารแต่ก็มีสิทธิเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป หากจะต้องรับโทษก็ควรได้รับโทษเท่าบุคคลทั่วไป ทั้งจำเลยที่ ๔ ถูกเรียกเข้าประจำการตามกฎหมาย

เพียง ๒ ปี ไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน และวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

จำเลยที่ ๑ ผู้ร้อง ฎีกาในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายขัดต่อรัฐธรรมนูญด้วยว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ ศาลฎีกาจึงให้หรือการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในปัญหาดังกล่าว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

พิจารณาคำร้องและเอกสารประกอบแล้ว ประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยมีว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ที่กำหนดอัตราระวางโทษเป็นสามเท่าแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่เป็นข้าราชการ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ หรือไม่

เห็นว่า โดยปกติเมื่อบุคคลใดกระทำการซึ่งเป็นความผิดในทางอาญา บุคคลนั้นย่อมจะต้องถูกดำเนินคดีตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ส่วนจะต้องรับโทษเพียงใดสถานใดนั้น เป็นไปตามที่กฎหมายในเรื่องนั้นๆ กำหนด เพื่อความเหมาะสมกับความผิดตัวผู้กระทำความผิด สถานะ ความรับผิดชอบ ผลกระทบต่อสังคมเป็นหลัก แต่โดยที่ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ เป็นบุคคลที่มีภาระหน้าที่ในการรักษาสิทธิและผลประโยชน์ของประชาชน ซึ่งจะต้องยึดระเบียบ กฎหมาย และนโยบายของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ จึงบัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์การของรัฐ ย่อมมีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจรรยาบรรณ” อันเป็นบทบัญญัติที่รัฐธรรมนูญให้การรับรองบุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ ๕ ว่า บุคคลดังกล่าว ย่อมมีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป แต่อาจถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญให้แตกต่างไปจากบุคคลทั่วไปได้ตามกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจรรยาบรรณ ได้ ดังนั้น การที่พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ บัญญัติว่า

“กรรมการหรืออนุกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เจ้าพนักงาน สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาลหรือสภาท้องถิ่นอื่น ข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่น พนักงานองค์การหรือหน่วยงานของรัฐหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจผู้ใด กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือกระทำความผิดตามมาตรา ๔๒ ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น” ซึ่งมีเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เพื่อให้การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การกำหนดโทษข้าราชการ ทหาร ตำรวจ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น จึงเป็นมาตรการเฉพาะเพื่อให้การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันเป็นภัยร้ายแรงต่อสุขภาพและชีวิตมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ รักษาวินัยและมีจรรยาบรรณที่จะไม่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมแก่สถานะของการเป็นข้าราชการ ทหาร ตำรวจ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ ที่ต้องปฏิบัติตามนโยบายของรัฐ ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด บทบัญญัติมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพโดยกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับวินัย และจรรยาบรรณ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔ ให้กระทำดังกล่าวข้างต้น หากเป็นกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไม่

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๔

นายศักดิ์ เตชะชาลาญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ